

λος Μουσηγέτης, ύφίστατο μέχρι πρό όλίγου τήν ταπεινώ-
σιν του σκέπειν υπό τας πτέρυγας του, αντί Μουσών και
Χαρίτων, ταπεινά και όθνεϊα νευρόσπαστα. τά όποια έγκα-
θιδρυθέντα τόν παρελθόντα χειμώνα έν τῷ χειμερινῷ θεά-
τρῳ, ως ή μόνη δραματική τής πρωτεούσης απόλαυσις, έ-
ξηκολούθηταν είτα τούς Θριάμβους των έν τῷ κήπῳ του
Ἄπόλλωνος· φανερόν σημεῖον τῶν καιρῶν, καθ' ὃ και αί υπό
τήν σκέπην του Ἄπόλλωνος θεόττητες δύνανται νά κατα-
τήσωσιν οίκτρα νευρόσπαστα είς χεῖρας του τυχόντος. Ἄλλά
μίαν Κυριακήν τέλος πάντων έπεσφράγισαν τήν τελευταίαν
ἀποχαιρετιστήριον αὐτῶν παράστασιν διά του Κατακλυ-
σμοῦ, καταθέλξαντος τούς θεατάς διά τήν μεγάλην έπιτυ-
χίαν του, ως ἂν αὐτός ό Μουσηγέτης, μή άνεχόμενος τήν
περαιτέρω έξευτελισμόν, επέβλεψε, δίκην θεατρικοῦ κοσμη-
τορος, ὅπως οί ξύλινοι οὔτοι Τάλμαι και Σαλθίνοι ἀπολε-
σθῶσιν ὅσῳ τό δυνατόν έπιτυχέστερον. . . Και ἤδη ό ὁ-
πολυτρωθεῖς Ἄπόλλων μερίζει τήν προστασίαν του μεταξύ
δύο έλληνικῶν δραματικῶν θιάσων έναλλάξ, τῶν κκ. Ἄρ-
νωτάκη και Ἄλεξιάδη. Εὐχάριστος εἶνε ή παρατηρουμένη
έφετος προσπάθεια παρά τοῖς διαφόροις θιάσοις πρὸς ἀνα-
καινίσιν του τριβέντος και συνήθους δραματολογίου των,
ἂν και δέν εἶνε ἀρκετή ή έκλογή νέων έργων, ἀλλά και δυ-
ναμένων ὁποσοῦν νά εὐδοκιμήσωσιν ἀπό τῶν ήμετέρων θεά-
τρων. Οὕτω μετὰ τήν προχθεσινήν διδασκαλίαν του Ριῶ
τῆς Κοραλλίας, έξαιρέτου έργου, ό κ. Ἄλεξιάδης σήμεραν ή
αὔριον ἀναβιβάζει τήν Παραγίαν τῆς Τέχνης του Δεγγοῦβέ.
Ἄνυπομονοῦμεν νά ἴδωμεν κατά πόσον τήν Παναγίαν
ταύτην τῆς Τέχνης, γραφεῖσιν διά τήν παναγίαν τῆς τέ-
χνης Ριστόρη, θέλει σεβασθῆ ή τέχνη τῆς κυρίας Πιπίνας
Βονασέρας και του κ. Ἄλεξιάδου. Ἄλλ' ὅ,τι έπίσης μάς έν-
διαφέρει εἶνε ή υπό του αὐτοῦ θιάσου ὑπεσχημένη διδα-
σκαλία δύο πρωτοτύπων δραματικῶν έργων του πρό πολ-
λοῦ είς ἀπόταξιν εύρισκομένου στρατιώτου τῆς έλληνικῆς

σκηνης, ἤδη δέ ποθήσαντος νά επανέλθῃ είς ενεργόν ὑπηρε-
σίαν. Ὁ κ. Ζάνος διεκρίθη ἄλλοτε μεταξύ τῆς δημηλίκου
αὐτῷ φιλολογούσης γενεᾶς, ως ποιητής κωμωδιῶν, τῆς
Ἄνδρογυναικομαχίας, τῶν Μηροτήρων ποιητῶν και ἄλ-
λων. Τά νέα ταῦτα έργα εἶνε τό Μῆλον τῆς ἔριδος και οί
Μηροτήρες τῆς Πηγελοπης, έμπνεύσεις εκ τῶν ὠραιότερων
σελίδων τῆς έλληνικῆς μυθολογίας, ἀναμένουσαι τήν δι-
καίαν κρίσιν του κοινου.

* *

Ἐν μέσῳ τῆς εἰδωλολάτριδος ἀτμοσφαιρας τῆς ἀποπνεο-
μένης εκ μνημείων και ὀνομάτων, έν μέσῳ τῶν Στύλων και
τῆς Πύλης του Ἄδριανου και του Ἰλισσοῦ, τῶν Ὀλυμπίων
και του Ἄντρου τῶν Νυμφῶν και του Ποσειδῶνος και του
Ἄπόλλωνος, ὁ ἀπό Μουσῶν χριστιανικώτατα μετονομα-
σθεῖς Παράδεισος, ὁμοιάζει φυσικά έθνικῶν δεχθέντα τό βιά-
πτισμα τῆς κολυμβήθρας. Και ως νά ἔχη τήν συναίσθησιν
τῆς ἰδίας έκτου ἀναγεννήσεως, κατά πάντα προσπαθεῖ νά
ἀνακαινισθῆ· έξαιρέτος φιλοκαλία έστιατορίων και λαμπτή-
ρων, έξαιρέτος καθημερινή συναυλία υπό Γερμανῶν και Γερ-
μανιδων, αἴτινες μουσουργοῦσιν επί τῶν τετραχόρδων των,
ὡς ἂν παρέδιδον ἀριθμητικῆν. Και επί πᾶσιν έξαιρέτος έ-
κει έγκαθιδρυσις του έξαιρετωτέρου τῶν θιάσων, ό ὁποῖος
εύχόμεθα νά εκλεγῇ ὅσῳ τό δυνατόν συχνότερα πρὸς πα-
ράστασιν έργα εύφυᾶ, φαιδρᾶ και καλεχώνευτα, ὡς τό Υά-
θιρο καπέλλο, διά του ὁποῖου έκαμεν ἀρχήν και τόσον έ-
πέτυχε.

Ἔως ἐδῶ ἄς σταματήσῃ σήμεραν ό περίπατός μας.

* *

Ὡρα μία μετὰ τό μεσονύκτιον. Νά έπιστρέφῃς ἀπό τό
θέατρόν σου πεζός με ὅλο τό ραχάτι σου, πλήρης μελωδι-
κῶν ή σπαρακτικῶν έντυπώσεων, ἀκριβῶς πρὸ του παλαιοῦ
κάταστήματος τῆς Ἐκθέσεως νά ξαφνίζεσαι υπό τριῶν ή

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 502)

— Τέλος, έψιθύρισεν, ή τύχη εκ νέου μοι μεριδιά. Ἄδικον
εἶχα παραπονούμενος, ἀπελπίζόμενος. Ὁ διάβολος, ό πάτρων
μου, εἶναι πάντοτε εκεί, ἵνα με προστατεύσῃ. Δεν ἀπαυδά
τις έγκαταλιμπάνων τά πράγματα είς κακήν κατάστασιν!
Οὐχι, οὐχι, ό κόσμος εἶναι ὁ αὐτός, οί ἄνθρωποι εἶσι και θά
εἶναι οί αὐτοί! Ὡ! Τά ἀνθρώπινα πάθη! Ὅποιον πλούσιον,
ἀνεξάντλητον πρὸς εκμετάλλευσιν μεταλλεῖν. . .! Τόν ἀρέσων
τόν μικρόν τοῦτον βαρόνον· ἔρει τό στίγμα του θράσους επί
του μετώπου· έν δέ τῷ βλέμματι πεπραμένον τι. Ἔ! ἔ! εἶ-
πεν ἀνακαγγάζων, θά τραβίξῃ μακριά αὐτός, πολύ μακριά,
έκτός εἰάν σκοντάψῃ με: στή μέση του δρόμου και σπάσῃ τά
μουτρά του. Σπεύδει νά καταβροχθίσῃ τόν πλακοῦντα. . .
Δύο εκατομμύρια και πιθανῶς δύο ἄλλα, περι ὧν δέν ὠμί-

λησε! Τεμάχιον ὀρεκτικόν, έξ οὐ θά ἔχωμεν μερίδα ἐγώ και
οί λύκοι μου, ἐγώ μεν μερίδα του λέοντος, οί δέ λύκοι ὅ,τι
μπορέσουν νά βγάλουν ἀπό τά δόντια μου.

Ὁ κ. βαρόνος εἶνε γενναῖος, εὐνόητον τοῦτο· ἔχει ψιλᾶ
τά όποια δέν φεῖδεται, θά πληρώσῃ χωρίς νά παζαρεύσῃ.
Λαμπρᾶ και έξοχος ὑπόθεσις! . . . Ὡθᾶς ὑπηρετήσωμεν
ὡς αὐτοκράτορα, ευγενῆ μου βαρόνε, και επί πῦλλα ἔτη
θά εἴσθε είς τήν διακρίσιν τῶν δυνάμων μου!

Και ἤρξατο γελῶν γέλωτα στρηνιῶντα, σπασμωδικόν,
τήν κεφαλήν ἔχων έρριμμένην ὀπισθεν, τας παλάμας συνε-
σφιγμένας, παρατηρῶν προπετώς τόν οὐρανόν ὡσει μή ἀ-
ναγνωρίζων οὐδεμίαν δύναμιν ἀνωτέραν τῆς έαυτοῦ και ὧν
βέβαιος περὶ τῆς τύχης, έποίησε πρόκλησιν είς τόν Θεόν.

— Τώρα είς τό ἔργον! είς τό ἔργον! έπεφώνησε.

Ταχέος ἀπεκδυθεῖς τήν νυκτερινήν εσθῆτά του, ήν έρρι-
ψεν επί ἀνακλίντρον, μετέβη είς ἕτερον δωμάτιον. Ὅτε δέ,
μετὰ έν τέταστον τῆς ὥρας, έξήλθεν ἦτο μεταμορφωμένος.
Μετὰ τόν σκόληκα ή χρυσάλλιν. Ὁ μάλλον εξησκημένος
ὀφθαλμός δυσκόλως ἦ ἀνεγνώριζεν αὐτόν. Φενάκη επί τοῦ
ψιλοῦ κρανίου του, πώγων πρόσθετος μετέβαλλον ὅλοσχε-
ρῶς τήν φυσιογνωμίαν του και παρίστων αὐτόν νεώτερον.
Ἐνδυθεῖς κατά τόν τελευταῖον συρμόν μαύρην περισκελίδᾶ,
έσωκάρδιον ἀνοικτόν, ὡστε νά φαίνεται τό μετὰ λεπτῶν
πτυχῶν ὑποκάμισόν του, τήν ρεδιγγότα, κρατῶν τόν πι-
λον διά τῆς μιᾶς χειρὸς, τήν ράβδον διά τῆς ἑτέρας, εἶχε

τεσσάρων βροντῶν ρεβόλθω, αἵτινες ρίπτονται ὀλίγα βήματα πρὸ σοῦ, νὰ σπεύδῃς πρὸς τὸ μέρος ἐξ οὗ οἱ κρότοι, αἱ τριγύρω σου Κυρίαὶ νὰ τρέχουν διὰ νὰ κρυθθοῦν ὀπισθεν τῶν δένδρων, νὰ νομίζῃς ὅτι συμπλοκὴ συνέβη, ἢ ἐξ ἐνδράς ἐπίθεσις, μαζύ σου νὰ τρέχουν καὶ ἄλλοι πολλοί, νὰ σχηματισθῇ πυκνὸς ὄμιλλος συνωθουμένων, ἐρωτῶντων καὶ ἐρωτωμένων, νὰ διαβαίνειν ἐκείνην τὴν στιγμήν ἄμαζα καὶ νὰ τὴν σταματοῦν, νὰ ζητῆται συγχρόνως νερὸ ἀπὸ παρακειμένης οἰκίας, νὰ ἀναβιβάζουν δύο ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον διακρίνει; εἰς τὸ σκοτίδι κατασκοπισμένον, καὶ μετὰ πολλὰς ἐρεύνας καὶ ἀγωνίας νὰ μαυθάνῃς, ὅτι ὅλη ἡ κίνησις προῆλθεν ἀπὸ ἄμαξαν, λυσσωδῶς τρέγουσαν, ἢ ὁποία κατεπλάκωσε τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον εἶδες νὰ ἀναβιβάζουν ἐπὶ τῆς ἄλλης ἀμάξης, ὅτι ὁ ἀμαξηλάτης ἐξηκολούθησε τὴν φυγὴν του, ὅτι ταῖς πιστολιαῖς ἔρριξαν ἀστυνόμοι ὑπάλληλοι εἰς τὸν ἀέρα, διὰ νὰ ἀναγκάσουν τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταθῇ, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ λυτῶσῃ, διότι ταῖς πιστολιαῖς ταῖς ἔρριξαν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ δὲν εὐρέθη κανεὶς νὰ τὰς διευθύνῃ, σκοπευτικώτατα καὶ δικαίωτα, κατὰ κεφαλῆς τοῦ ἀμαξηλάτου!

᾽Ονουλουοῦ.

Πολὺν κόσμον χθὲς τὴν νύκτα ἐφιλοξένει τὸ θέατρον τοῦ Παραδείσου, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς παραστάσεως τοῦ **᾽Αμλετ**, τοῦ ὁποίου τὸ βαθὺ καὶ δυσερμῆνευτον πρόσωπον εἶχεν ἀναδεχθῆ, μετ' οὐ σμικρὰς εἰς ἑαυτὸν πεποιθήσεως, ὁ κ. Διονύσιος Ταβουλάρης. Εἶνε ἀληθές, ὅτι πρὸ ἐτῶν ἐπὶ τῆς ἐν Ἀθήναις χειμερινῆς σκηνῆς ὁ κ. Ταβουλάρης εἶχεν ἀναβιβάσει τὰ δύο μεγάλα ἔργα τοῦ Σαίξπηρ, τὸν **᾽Αμλετ** καὶ τὸν **᾽Οθέλλο**, ὑποδύμενος τοὺς χαρακτήρας ἀμφοτέρων ἄλλ' ἄφ' ὅτου ἐθριάμβευσεν ἐν αὐτῷ ὡς **᾽Αμλετ** ὁ δυστυχῶς ἐν ἀποστρατεία ἐφέτος διατελῶν κ. Λεκατσᾶς, ἐνθουσιᾶσας καὶ τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς ὀλίγους,

ἀφ' ὅτου παρέσχεν εἰς τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν τὸν τελειότερον σχετικῶς τύπον τοῦ βαθυτέρου δημιουργήματος τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ἀφοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔνθα διέμενε, κατετρίβετο εἰς ἐνδελεχῆ μελέτην καὶ ἐπίγνωσιν τῶν ἐξόχων Σαίξπηρειῶν ἠθοποιῶν,—ἡ ἐπιβολὴ καθίστατο βαρυτέρα διὰ τὸν κ. Ταβουλάρην, εὐχερστεράς καθισταμένης τῷ κοινῷ τῆ; μεταξύ τῶν δύο συγκρίσεως.

Λοιπὸν ἐκ τῆς τολμηρᾶς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι, ἐν γένει, καὶ πρὸ τῆς γνώμης τῶν πολλῶν δὲν φαίνεται ὅτι ἐξῆλθεν τόσῳ ἠττημένος ὁ τῆς χθεσινῆς νυκτὸς ᾽Αμλετ' διότι καὶ συνεκίνησε τοὺς θεατὰς του καὶ πολλαχοῦ ἐχειροκροτήθη. Μᾶς ἐφάη δὲ πολὺ τελειότερον κατηρτισμένος ἢ ὅτε πρὸ πέντε ἢ ἐξ ἐτῶν τὸν ἠκούσαμεν τὸ πρῶτον τὸ αὐτὸ πρόσωπον παριστάνοντι. Χαίρομεν δὲ διότι, ὡς φαίνεται, εὐτυχῶς ἐπέδρασεν ἐπὶ τοῦ ὑποκριτικοῦ αὐτοῦ ζήλου ἡ τέχνη, νὰ δι' ἡμᾶς τοὺς ἐν Ἑλλάδι, δι' ἧς ἐξεκίνησε τὸν δυσεξεκίνηστον αὐτὸν χαρακτήρα, καὶ ᾽Αγγλιστὶ τὸ πρῶτον, καὶ ἔπειτα κατὰ τὴν ὠρμίαν μετὰφρσιν τοῦ Βικέλα, ὁ ἀνωτέρω κ. Λεκατσᾶς,—ἐπίδρασις κατὰδὴλος, ἀπὸ τῶν ψυχικωτέρων παραστάσεων μέχρι καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ εὐπρεπισμοῦ. Οὐχ ἦττον ὁ κ. Ταβουλάρης ἐπέδειξε χθὲς ὅτι δὲν στερεῖται καὶ τέχνης καὶ δυνάμεως, ἔσχε πολλὰς εὐτυχεῖς στιγμὰς, καὶ δίκαια ἦσαν ἐν πολλοῖς τὰ θαυμάσια χεῖροκροτήματα. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἐνίοτε ἐπετηδύετο μελοδραματικώτερον τοῦ δέοντος τὸ ἦθος του, τὰς κινήσεις τοῦ σώματος, καὶ ἐπατάγει ὅπου ἔπρεπε νὰ ἦε ἤρεμος, ζοφερώτερον ἤρεμος.

Περὶ τῶν ἄλλων προσώπων, ἀπορροφουμένων πάντων ὑπὸ τῆς δρατικότητος τοῦ ἥρωος τοῦ δράματος, δὲν ἔχομεν νὰ εἴπωμέν τι οὐσιώδες μνημονεύομεν μόνον, ὡς ᾽Οφηλίας, τῆς κ. Ταβουλάρης, καὶ τῶν κκ. Νικηφόρου καὶ Παρασκευοπούλου, ἱκανῶς διεξαγαγόντων, ὡς νεκροθαπτῶν τὴν παιδρότατ' ἀποτρόπαιον σκηνὴν τοῦ σαψίματος τοῦ λάκκου.

τὸ ἐξωτερικὸν ἥρωος αἰθούσης, ἐτοίμου νὰ μεταβῇ εἰς ἐπισκέψεις φιλοκόσμου.

Ἐσοπριεθεις ἔμειναν εὐχαριστημένοι, ἐμειδίασεν, ἔπειτα ἐξῆλθε διὰ βήματος ἐλαφροῦ, ἀνορθούμενος, βρενθυόμενος, λυγιζόμενος, τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐπλημένην, τὸν ὀφθαλμὸν ὑπερῆφανον, ἀγέρωχον, περισκοπῶν περιφρονητικῶς τοὺς διαβαίνοντας, ἔχων τὸ νικηφόρον ἦθος ἐραστοῦ, ὅστις τρέχει εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν πρὸ πολλοῦ ἀναμενομένην.

Ἄλλ' ὁ Βλαιρῶ δὲν μετέβαιεν ὅπως χορεύσῃ ἐν αἰθούσῃ τινι γυναικὸς τοῦ συρμοῦ, ἢ καὶ κάμη ἐρωτικὴν συνδιάλεξιν ἐν ἰδιαίτερω θαλάμῳ κυρίας· δὲν ἐπαίξε τὸ παιγνίδιον τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς τὸ λειποθυμεῖν πρὸ τῶν γονάτων Δαλιδᾶς τινος, τοῦνκντίον λίαν κατεφρόνει τὰς ἐρωτικὰς ἰδεολογίας.

Χρυσίον! χρυσίον! Στήλην ἐκ τούτου ὀγκώδης ἦτο τὸ μόνον δυνάμενον νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ὑπερῆφανον, μεγαλοπρεπῆ! Τὴν ἀρξαμένην περιουσίαν του ἔπρεπε νὰ συμπληρώσῃ. Εἶχεν ἀνάγκην ἑκατομμυρίων!

᾽Ο Βλαιρῶ ἀνελάμβανε τὴν ἐπιχειρήσιν, μετέβαινε πλησίον τῶν λύκων του, ὅπως τοὺς ὠνόμαζε, διὰ νὰ δώσῃ τὰς ὀδηγίας του καὶ ὑπαγορεύσῃ εἰς τὸν καθένα τὸ πρόσωπον ὅπερ ὄφειλε νὰ διαδραματίσῃ· οὗτοι δὲ ἔμελλον ν' ἀκονίσουν τοὺς ὀδόντας των ὅπως ὄσιν ἐτοιμοὶ νὰ ὀρμήσωσιν εἰς τὰ νέα θύματα, ἄπερ ἔμελλον νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς πρὸς βοράν.

ΛΔ'

Ο ΙΑΤΡΟΣ

᾽Ο βαρὸνος Δεσιμαῖζ ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας ἐν ἣ κατῶκει ὁ Βλαιρῶ, κατὰ τὴν ὁδὸν Ρουά-δὲ-φισίλ, ἦτο ὠχρότατος καὶ λίαν καταπεποννημένος.

Ἡ παραχῆ του διερχομένου τὸ πεζοδρόμιον κατηνάσθη· βαθμηδὸν κατῶρθωσε νὰ ἐνθαρρύνῃ ἑαυτὸν μετὰς ἰδίας του σκέψεις.

Φθὰς ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Δημαρχείου, ὅπου ἀνέμενον αὐτὸν ἡ ἄμαζά του,

— Ὅτ' ἐπιστρέψω ἀμέσως εἰς Πόρτ-Μαρλύ, εἶπεν εἰς τὸν ἠγίοχον, ὅστις ἐπὶ μίαν ὥραν ἐπάγονε κτυπῶν τὰ ὑποδήματά του ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ὅπως θερμάνῃ τοὺς πόδας του.

᾽Ο βαρὸνος ρῦδεμίαν ἐλησιμόνησε τῶν συστάσεων τοῦ Βλαιρῶ. Φθὰς εἰς Πόρ-Μαρλύ, περίφροντις, μελαγχολικός, ὅπως συμμρφωθῆ πρὸς τὴν περίστασιν, διέταξε νὰ ἔλθωσιν οἱ ὑπῆρέται ἐντὸς τοῦ θαλάμου του.

— Τί κάμνει ἡ κυρία σας; ἠρώτησε τὴν ἀγγλίδα θαλαμηπόλον.

— Ἀλλοίμονον! κύριε, ἀπάντησε, τὰ ἴδια. Δὲν ἐνθυμεῖται τίποτε, οὔτε τὸ ὄνομά της. Δὲν ἤξεύρει ποῦ εἶναι. Τῇ ἐμιλῶ, ἐνῶ φαίνεται ποῦ μ' ἀκούει, ἀλλὰ δὲν μ' ἀκούει, δὲν μ' ἐννοεῖ.

Ἡ σκηνική διασκευή ἀρκετὰ φιλόκαλος. Ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποσιωπήσωμεν τὴν ἐντύπωσιν μας ἐκ τῆς *Μίαν* ἐπιτυχοῦς μεταφράσεως τοῦ κ. Πετρόβανου, ὡς ἐβάπτισε τὴν μεταγλώττισιν τοῦ Ἀμλέτου τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως, ἐκτελοῦν συγχρόνως ἔργον κήρυκος καὶ κριτικοῦ! Ἡ μετάφρασις αὕτη εἰς ἀνόστους γρονθοκοπούμενους ἰάμβους ἐκπεπονημένη, ἀκριβῆς ἴσως κατ' οὐσίαν, ἀλλὰ μακαρονική τὴν γλώσσαν, εἶνε ἀχρεία διὰ τὴν ἀπὸ σκηνῆς παραστάσιν. Φαντασθῆτε τὰς βαρυτάτας ἐκεῖνας περιόδους τοῦ Σαίξπηρ, χρυζούσας ὅσῳ τὸ δυνατὸν διαυγοῦς καὶ ζωντανῆς φράσεως, ἀποσκοτιζομένης δι' ἑρμηνείας, μεστῆς τῶν στρυφνοτέρων γλωσσημάτων, λέξεων ἀνωμάλως καὶ ἀτάκτως τοποθετημένων, κατ' ἀρχαίοντα ζῆλον, φοβερῶν ἀπαρεμφάτων, καὶ ἀτέλευτῶν δοτικῶν! Καὶ νὰ συλλογίζεσθε τὰς ζωντανὰς ἐκεῖνας καὶ ἀληθῶς καλλιπεῖς περιόδους τῆς δημοτικῆς μεταφράσεως τοῦ κ. Βικέλλα!

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Πολὺ δικαίως διόλου ἢ πολὺ ὀλίγα ἐγράφησαν περὶ τῶν δύο μελοδραμάτων, ἅτινα ἀνετίθασαν κατὰ σειρὰν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν Ὀλυμπίων, διότι ἀμφότερα ταῦτα ἐστέφθησαν δι' ἀποτυχίας. Ὁ Τροβατόρε μὴ τὴν συνδρομὴν τῶν πρώτων τοῦ θιάσου προσώπων ἀπέτυχε, ἡ δὲ **Τραβιάτα** δὲν ἔσχε καλλιτέραν ἐκδοκίαν. Ὅλοι αἱ φωναὶ δὲν εἶνε δι' ὅλα τὰ μελοδράματα, καὶ εἰς τοῦτο κυρίως δέον ν' ἀποδώσωμεν τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Τροβατόρε ἐνφ' ἑαυτῆς τῆς *Τραβιάτα* θὲ ἐφηρμόζετο κανὼν ὀλιγώτερον ἐπιεικῆς. Ὅτι ὅμως συντελεῖ εἰς τὴν ὀδυνηρὰν ἐκτέλεσιν τῆς μουσικῆς ἐν γένει ἐπὶ τοῦ θεάτρου τῶν Ὀλυμπίων δὲν εἶνε τὰ πρωταγωνιστοῦντα πρόσωπα, ἀλλὰ ὁ χορὸς καὶ ἡ ὀρχήστρα ἐν μέρει, ἅτινα πᾶσαν παράσκειν καθιστῶσιν ὄχι μόνον παράχορδον, ἀλλὰ

καὶ ὀχλαγωγικὴν! Ὁ κ. Τσόχας ἠδύνατο νὰ κάμῃ συλλογὴν δευτερευόντων προσώπων πολλῶ ὀλιγώτερον, ἀλλὰ πολὺ ὀλιγώτερον ὠρουμένων. Ἡ πληθὺς ἄλλως ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἠδύνατο νὰ συναποτελεσθῆ καὶ διὰ βωβῶν προσώπων ἐν ᾧ τὰ ὀλίγα—ὁ χορὸς—θὰ ἐμελπον ὑποφερτά.

Ἐν τούτοις περὶ τοῦ **Γουαρανῆ** δὲν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ὁμοίως· αἱ συχναὶ αὐτοῦ ἐπαναλήψεις προσοικειώσαν τὴν μουσικὴν τοῦ Ἰσπανοῦ μελοποιῦ, τὴν κατέστησαν μάλιστα συμπαθῆ εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν δημόσιον. Ἀπαντα δὲ τὰ πρόσωπα ἀναμφισβητήτως ψάλλουν ἐπιτυχῶς εἰς τὸ μελόδραμα τοῦτο.

Ἡ χθεσινὴ παράστασις ἐχειροκροτήθη ἐπανελημμένως καὶ λίαν δικαίως.

Ὁ βαρύτονος μεθυστικώτατα ἐτραγώδησε τὴν πρόποσιν τοῦ, τὴν ὁποίαν καὶ ἐμπιζάρισαν. Ἡ ὑψίφωνος ἀρᾶσει ὑπερβολικὰ εἰς τὸ μελόδραμα τοῦτο, ὁ δὲ τενόρος εἶνε ἀληθῶς πολλῆς ἀξίας καλλιτέχνης, ἴσως ὁ κάλλιστος ἐξ ὧν ποτε ἀντήχησεν ἡ φωνὴ εἰς τὰ Ἀθηναϊκὰ θεάτρα. Τὸν ἴδιον τενόρον ἠκούσαμεν πρὸ διετίας χειροκροτούμενον εἰς τὸ *Κομουνάλε* τῆς Τεργέστης, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ἐκ τῶν δυσκολωτέρων καὶ ἀπαιτητικωτέρων θεάτρων τῆς Ἰταλίας. Ὁ Μπάσος δὲν εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ὅλην ἐπισυχίαν, ἀλλ' ὡς συμπληρωτικὸν πρόσωπον δὲν εἶνε κακῆς.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς προχθῆς ἤρξαντο ἐλαφραὶ ψεκᾶδες βροχῆς, αἵτινες ἔτρεψαν τὸν κόσμον εἰς φηγῆν· οἱ φρονιμώτεροι ὅμως ἐπέμενον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ θεάτρον. Ὅταν δὲ ὁ διεθυντὴς τῆς ὀρχήστρας ἐβεβαίωσεν, ὅτι μὲ τὴν βροχὴν δὲν ἤμποροῦν νὰ παίξουν τὰ βιολιά, ὁ Θ. Κολοκοτρῶνης μὲ τὴν ἰδικὴν του ἀπάθειαν—Ἄς προχωρήσῃ!—λέγει, καὶ μὲ δίχως βιολιά!...

Καὶ ἀληθῶς ἐπροχώρησε καὶ ἐτελείωσεν ἡ παράστασις φαειρότατα. Ἐτερον ἐπεισόδιον ὑπῆρξεν ἡ ἐκδίωξις ἀπὸ

— Ὀλιβερὸν, θλιβερόν! ἀνεστῆναξεν ὁ βαρόνος.

Συμφώνως πρὸς τὰς ἐδηγίας τοῦ Βλαιρώ, εἶπε τότε εἰς τοὺς ὑπηρετάς ὅτι ἐν τῇ δυσχερεῖ θέσει, ἐν ἣ εὐρίσκειτο, ἦτο ἠναγκασμένος νὰ τοὺς ἀπολύσῃ.

— Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης εἶσθε ἐλεύθεροι· ἐν τούτοις σᾶς παρακαλῶ νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μείνητε ἐδῶ ἀκόμη ὀλίγον μέχρι οὐ ληφθῆ ἀπόφασις περὶ τῆς δυστυχοῦς ἡμῶν ἀσθενοῦς. Ὅλοι σταθήκατε ἀγαθοὶ, πιστοὶ ὑπηρεταί, καὶ ὀφείλω ἐν ὀνόματι τοῦ ἀτυχοῦς ἀδελφοῦ μου, νὰ πράξω σήμερον ὑπὲρ ὑμῶν ὅτι ἤθελε πράξει ἐκεῖνος, ἐὰν ἦτο ἐνταῦθα, νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν καλὴν σας ὑπηρεσίαν. Ὁ τρέχων μὴν θὰ σᾶς πληρωθῆ δικαιοματικῶς, περιπλέον ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ κάμω καμμίαν διαφορὰν μεταξύ σας θὰ λάβῃ ἕκαστος ἀντὶ ἀποζημιώσεως δωρεὰν χιλίων φράγκων.

Οἱ ὑπηρεταὶ δὲν ἐξεπλάγησαν διόλου διὰ τὴν ἀποπομπὴν τῶν ἀνέμενον τοῦτο κατανοήσαντες ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ἐμελλε νὰ καταστῆ ἀνωφελής. Ἀλλ' οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ πονηροῦ βαρόνου παρήγαγον τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον ἀνέμενον.

Οἱ ὑπηρεταὶ ὑπεκλίθησαν ἐνώπιόν του, οὐδὲως ἀποκρύπτοντες τὴν εὐχαριστήσιν των, τὸν σεβασμὸν των διὰ τὸν γενναῖον ἄνδρα, ὅστις ἐγνώριζε τόσο καλὰ ν' ἀνταμείβῃ.

Ὁ βαρόνος ἐνόησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο καταλληλοτέραν στιγμὴν νὰ ἐκλέξῃ, ἵνα ρίψῃ τὴν βόμβαν του. Ἀφοῦ περι-

συνελέχθη ὀλίγον, ὠμίλησεν ὅπως εἶχε συμφωνηθῆ μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βλαιρώ.

Ἐπιτηδειότατος εἰς τὸ ἀπατᾶν κατώρρωσε διὰ τῶν πειστικῶν λόγων του νὰ ἐπιτύχῃ ὅ,τι ἐζήτη.

Οἱ ὑπηρεταὶ θαυμασίως ὑπὲρ τοῦ βαρόνου διατεθειμένοι οὐδὲ ἀμφισβολίαν ἐξέφρασαν περὶ τῆς ἀληθείας τῆς γενομένης εἰς αὐτοὺς ἀπροσδοκίτου ἀποκαλύψεως.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ ἐκπληξίς ἐζωγραφήθη εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα. Ἡ Ἀγγλὶς ἐγένετο κατακόκκινη.

— ὦ! ὦ! ἐντροπή! . . . ἄτοπον! ἐπεφώνησεν αὕτη, ποιοῦσα χειρονομίας κωμικὰς.

Ὁ βαρόνος ἤνοιξε σύρτην, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε χρυσίον καὶ τραπεζικὰ γραμμάτια.

Ἡ Ἀγγλὶς κατηνάσθη πάραυτα καὶ μειδίαμα διωλίσθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων της. Δὲν ἐφαίνετο πλέον ἐξωργισμένη.

Ὁ βαρόνος ἐπλήρωσε τὰ μνηστῆρα, ἔθετο ἐντὸς τῆς χειρὸς ἐκάστου γραμμάτιον χιλιόφραγκον καὶ οἱ ὑπηρεταὶ ἀπεσύρθησαν συγκεχυμένοι ἐν τῇ ἐκφράσει τῶν εὐχαριστιῶν των.

— Ἀφεύκτως, εἶπεν ὁ βαρόνος, τὰ πράγματα πηγαίνουν πολὺ καλά. Ἡ μικρὰ ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βλαιρώ ἱστορία ἐπέτυχε ἄριστα· αὕτη ἡ Ἀγγλὶς, τὴν ὁποίαν ἐφοβούμην, τὸ ὁμολογῶ, τὸ κατέπειε σὺν λουκοῦμι. Ἄ! ἄ! καὶ τί δὲν κάνει τὸ ἀργύριον!

(Ἀκολουθεῖ)